

Είναι δυνατόν, Κύριε, να μαραζώνη κανείς όταν ζῇ σὴν ἀλήθεια; "Όταν δὲν ἐπιτρέπη στὸν ἑαυτό του νὰ λικνίζεται σὴν ἀέρινη ἀγκάλη τῶν ψευδαισθήσεων; Ἡ προσγείωσις, ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτωλότητός μας κι' ἂν συντρίβῃ, δὲν ἐξουθενώνει. Δὲν φυλάκίζει σὴν ἀδράνεια καὶ στὸ μαρασμό. Ἡ συντριβή, ποὺ δημιουργεῖ, εἶναι ἀγία. Γιατὶ μετατρέπεται σὲ πόθο φλογερὸ γιὰ λύτρωσις, σὲ προσφυγὴ σὴν ἀγάπῃ σου.

* *

«Οὐδαὶς ἄξιος...». Ναί, Κύριε, κανένας ἀπὸ ἀνάμεσά μας δὲν εἶναι ἄξιος νὰ διαβῇ τὸ καταπέτασμα, νὰ μπῇ στὰ ἅγια τῶν ἁγίων καὶ νὰ σοῦ προσφέρῃ θυσία καὶ λατρεία.

Κι' ἂν δὲν εἶναι κανένας ἄξιος, κι' ἂν δὲν εἶναι οἱ ἅγιοί σου ἄξιοι, τότε... τότε πῶς τόλμησα ἐγὼ καὶ πῶς τόλμῳ νὰ πλησιάζω, νὰ πατῶ τὸν ἱερὸ χῶρο καὶ νὰ ὑψώνω τὰ χέρια σὲ στάσις ἱεσίας;

Μὲ ἐνθαρρύνει ἡ συνέχεια τῆς εὐχῆς καὶ τὴ λέω μὲ τὴν καρδιά μου: «διὰ τὴν ἄφατον καὶ ἀμέτρητον σου φιλανθρωπίαν, ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοίωτως γέγονας ἄνθρωπος, καὶ Ἀρχιερεὺς ἡμῶν ἐχρημάτισας, καὶ τῆς λειτουργικῆς ταύτης καὶ ἀναιμάκτου θυσίας τὴν ἱεουργίαν παρέδωκας ἡμῖν, ὡς Δεσπότης τῶν ἀπάντων». Ἡ φιλανθρωπία σου καὶ ἡ ἀγάπη σου γεφύρωσαν τὸ χάσμα. Ἡρθες κοντά μας. Ἡρθες κοντά μου. Καί, παραβλέποντας τὴ ἀβλιότητά μου, ἐμπιστευθήκες στὰ χέρια μου τὴν ἐντολή, νὰ γίνω διάκονός σου. Δὲν εἶναι αὐτὸ δεῖγμα τῆς δικῆς μου ἀξίας. Φανερώνει τὴ δική σου πλούσια, θεϊκὴ ἀγάπη καὶ τὴν πολλὴ συγκατάβασιν.

Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, ὅσο μπορεῖ ἡ φτωχή μου ὑπαρξίς νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Καὶ προχωρῶ στὸ ἔργο λειτουργιῶν μου, ἐπαναλαμβάνοντας κάθε φορὰ μὲ πυρωμένη καρδιά τὴν ἱεσία: «καθάρισον τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς» καὶ ἱκάνωσόν με εἴ δύναμει τοῦ Ἀγίου σου Πνεύματος, ἐνδεδυμένον τὴν τῆς ἱερατείας χάριν παρασπῆναι τῇ ἀγίᾳ σου ταύτῃ Τραπέζῃ καὶ ἱεουργῆσαι τὸ ἔχραντόν σου Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα».

Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ πλησιάσω. Σὺ, ποὺ μοῦ ἐδωκας τὴν ἐντολή, λύτρωσέ με καὶ ἀξίωσέ με νὰ σὲ ὑπηρετήσω.

“Ο ΘΕΟΣ, ΙΛΑΣΘΗΤΙ ΜΟΙ.....”

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη σου. Ἡ ἑκλεκτή. Ἡ ἀγία.

Ἡ Ἐκκλησία σου εἶναι ἡ μόνη ποὺ ξέρει τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἐμεῖς οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ σὲ πλησιάζουμε καὶ νὰ σοῦ προσφέρουμε λατρεία. "Ό,τι ἔχει ὀρίσει νὰ γίνεταί καὶ νὰ λέγεται σὴν ὄρα ποὺ τελοῦνται τὰ ἅγια μυστήρια, τὸ ἔχει ὀρίσει μὲ τὴν πνοὴ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Γι' αὐτὸ κι' ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στὸ μεγαλεῖο τῶν στιγμῶν καὶ στὴ δική μας, τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων τὴν ψυχρότητα.

Ἡ πνευματοκίνητη Ἐκκλησία σου, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ὑψηλῆς διακονίας μου, μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ καθώδηγησε νὰ λέω συχνά, ὅταν προσφέρω τὴν ἀναιμάκτη θυσία: «Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ καὶ ἐλθέσόν με». "Όταν φοράω τὰ ἱερά μου ἄμφια. "Όταν πλησιάζω τὴν ἁγία Πρόθεσι γιὰ νὰ προσκομίσω τὰ τίμια δῶρα. "Όταν φθάνω σὲς πὺς ἱερῆς στιγμῆς, σὴν προσφορὰ τῆς θυσίας. Ἀντλήσε ἀπ' τὸ ἱερὸ κείμενο τῶν Γραφῶν τὸ λόγο αὐτό. Τὸν ἀπόσπασε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ τελῶν. Καὶ τὸν ἔπειρε ἀπλόχερα στὰ λειτουργικὰ κείμενα. Γιὰ νὰ δίνη τὸν τόνο σὴν καρδιά καὶ στὴ σκέψι τὴ δική μας, τῶν λειτουργῶν σου. Ἐνα τόνο μετανοίας καὶ συντριβῆς γιὰ τὰ ἀμαρτήματα ποὺ μᾶς βαρύνουν καὶ θερμῆς ἱεσίας τοῦ θεοῦ ἐλέους σου.

"Όταν, κοινὸ μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας σου, παρὰκολουθοῦσα τὴ θεία Λατρεία καὶ τὴν προσφορὰ τοῦ Μυστηρίου στὸν κυρίως ναό, μ' εὐχαριστοῦσε ἰδιαιτέρα νὰ τοποθετῶ τὸν ἱερέα ψηλά, πολλὴ ψηλά. Βέβαια, αὐτὸ δὲν ἀνταποκρινόταν σὴν πραγματικότητά. Τὸ ἐβλεπα καὶ τότε. Καὶ τώρα ὅχι μόνο τὸ βλέπω, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῶ. Πάντως, παρὰ τὴ μαρτυρία τοῦ λογιχοῦ μου, ἰ' ἄρесе νὰ βλέπω τὸ λειτουργὸ νὰ κινῆται μὲ χάρη ψηλότερα ἀπ' τὴ μόλυσμένη στάθμῃ τῆς δικῆς μας ζωῆς κι' ἀνέγγιχτο ἀπὸ τὴ λάσπη τῶν παθῶν μας.

Ἦταν ἐκεῖνο ἓνα ὄραμα. Τὸ δημιουργοῦσε μέσα μου ὁ θαυμασμός, στὸ ἱερὸ ὑπόγραμμα τῆς ἱερωσύνης.